

Sygn. akt V GC 361/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Joanna Bury
-----------------	-----------------

po rozpoznaniu w dniu 26 lipca 2017 r. w Olsztynie

na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 148¹ §1 k.p.c.

sprawy z powództwa M. H.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda M. H. kwotę 1 928,64 (jeden tysiąc dziewięćset dwadzieścia osiem 64/100 złotych) zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2016 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1 014 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 900,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

SSR Joanna Bury

Sygn. akt V GC 361/17

UZASADNIENIE

Powód M. H. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 1 928,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 lutego 2016 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi należne powodowi wynagrodzenie za wynajęcie samochodu dla M. P., którego samochód został uszkodzony przez sprawcę, posiadającego obowiązkową polisę OC u pozwanego. Poszkodowany dokonał cesji przysługującej mu względem pozwanego wierzytelności w zakresie kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Powód wynajmował poszkodowanemu pojazd zastępczy od dnia 18 grudnia 2015 r. do 19 stycznia 2016 r. Powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 6 258,24 zł.

Pozwany (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego stanowiska zakwestionował potrzebę najmu, stawkę czynszu najmu oraz jego czas.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 grudnia 2015 r. doszło do kolizji w wyniku, której uszkodzony został pojazd A. (...) o nr rej. (...) należący do M. P.. Sprawca kolizji był ubezpieczony w towarzystwie ubezpieczeń pozwanego (okoliczność bezsporna).

Ponieważ pojazd nie nadawał się do użytkowania w dniu 18 grudnia 2015 r. poszkodowany wynajęła od powoda pojazd zastępczy F. (...) o nr rej. (...)

za czynsz najmu w kwocie 159 zł netto dziennie. Pojazd był najmowany przez poszkodowanego w okresie od dnia 18.12.2015 r. do dnia 19.01.2016 r.

(bezsporne; **dowód:** umowa najmu k. 5, ogólne warunki najmu k. 7-8, cennik usług k.11, faktura VAT k. 10)

W dniu 22 stycznia 2016 r. M. P. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności przysługującej mu względem pozwanego z tytułu odpowiedzialności na podstawie obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w związku z kosztami wynajmu pojazdu zastępczego. O wynajmie i dokonanej cesji powód poinformował pozwanego.

(bezsporne; **dowód:** cesja wierzytelności z dn. 22 stycznia 2016 r. – k. 9)

Za okres najmu powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 6 258,24 zł.

(**dowód:** faktura VAT k. 10)

W dniu 1 lutego 2016 r. pozwany uznał swoją odpowiedzialność co do zasady i przełał na rachunek bankowy powoda kwotę 4 329,60 zł

(bezsporne)

Poszkodowany po kolizji nie dysponował innym pojazdem oprócz uszkodzonego. Pojazd był mu potrzebny do dojazdów do pracy. Pojazd wynajęty był tej samej klasy, co pojazd uszkodzony. Zwrócił powodowi pojazd przed wypłatą odszkodowania od ubezpieczyciela z tytułu szkody całkowitej.

(**dowód** : cennik k. 11, potwierdzenie realizacji wypłaty z 20 stycznia 2016 r. k. 17, pismo ze Starostwa Powiatowego w M. k. 41)

Sąd zważył, co następuje:

W świetle poczynionych w sprawie ustaleń roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Dokonując powyższego rozstrzygnięcia Sąd oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony, których prawdziwości nie zakwestionowano, w tym fakturze VAT Nr (...), umowie najmu, umowie cesji, wezwaniu do zapłaty, potwierdzeniu dokonania przelewu, piśmie ze Starostwa Powiatowego w M..

Sąd oddalił wnioski stron o przesłuchanie świadka M. P. jak również wniosek pozwanego o przedłożenie umowy zlecenia, faktury, protokołu przyjęcia i wydania uszkodzonego pojazdu w związku z naprawą powypadkową uznając, że przeprowadzenie powyższych dowodów nie wpłynie w jakikolwiek sposób na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy, a jedynie na jego zbędne przedłużenie i znaczne zwiększenie jego kosztów.

W świetle art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124 poz. 1152 ze zm.) oraz art. 361 k.c., zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r. (sygn. akt III CZP 76/13) odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia

powodującego szkodę, a wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita)

W związku z powyższym, Sąd uznał, iż okres faktycznego najmu pojazdu zastępczego był w danych okolicznościach zasadny i celowy albowiem poszkodowany zwrócił pojazd jeszcze przed wypłatą odszkodowania od ubezpieczyciela, tj. 19 stycznia 2016 r. Wypłata odszkodowania nastąpiła 20 stycznia 2016 r. (k. 17 – potwierdzenie realizacji wypłaty). Zasadność najmu pojazdu zastępczego wynika z konieczności dysponowania pojazdem na co dzień (dojazdy do pracy) jak również faktem nie dysponowania przez poszkodowanego w czasie najmu innym pojazdem.

Odnosnie stawki najmu wskazać należy, że stawka w kwocie 159 zł netto + Vat za pojazd F. (...) (segment D) klasy tej samej co pojazdu uszkodzonego (A. (...)), jest stawką rynkową. Pozwany nie udowodnił bowiem, aby stawka stosowana u powoda wykroczyła poza stawki stosowane na lokalnym rynku tj. aby przekraczała stawki maksymalne. Stawka najmu, aby mogła zostać uznana za celową i ekonomicznie uzasadnioną, nie może przekraczać maksymalnych stawek obowiązujących na lokalnym terenie, te zaś znane są Sądowi z urzędu oraz innych spraw prowadzonych przed tut. Sądem.

Poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania najtańszej oferty –można mu zarzucić zwiększenie rozmiarów szkody jedynie w sytuacji, kiedy najął pojazd według stawek wyższych niż stosowane na miejscowym terenie. Stanowisko sądu znajduje odzwierciedlenie w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25.04.2002r. (sygn. akt I CKN 1466/99, OSNC 2003/5/64) zgodnie z tezą którego „ jeżeli z treści umowy ubezpieczenia autocasco nie wynika nic innego, ubezpieczony, który nabywa autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwania sprzedawcy oferującego je najtaniej. Możliwe jest przypisanie ubezpieczonemu naruszenia, wynikającego z wynikającego z art. 354 §2 k.c. obowiązku współpracy z dłużnikiem, jeżeli świadomie lub przez niedbalstwo kupił części droższe”. Przez analogię stanowisko to można odnieść do sposobu naprawienia szkody związanej z najmem pojazdu zastępczego. Pozwany zaś nie wskazywał poszkodowanemu, gdzie może nająć pojazd zastępczy taniej.

Odnosnie ogólnych rozważań odpowiedzialności ubezpieczyciela w przedmiocie wydatków na najem pojazdu zastępczego:

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż w kwestii zasadności ponoszenia kosztów wynajmu pojazdu i ich związku ze szkodą w pojeździe wypowiedział się Sąd Najwyższy, rozwiewając tym samym wątpliwości sądów powszechnych oraz zakładów ubezpieczeń przystępujących do likwidacji szkody. W podjętej w dniu 17 listopada 2011r. uchwale (III CZP 5/2011, LexPolonica nr 2790743, Biuletyn Sądu Najwyższego 2011/11, OSNC 2012/3 poz. 28, Palestra 2011/11-12 str. 133) Sąd Najwyższy jednoznacznie wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej.

Sąd w pełni podziela wyrażaną wielokrotnie w orzecnictwie jak i przez przedstawicieli doktryny zasadę, że w wypadku pozbawienia właściciela możliwości korzystania z własnego, uszkodzonego pojazdu, ten uprawniony jest do wynajęcia pojazdu zastępczego, którego koszt stanowi szkodę, podlegającą naprawieniu przez ubezpieczyciela sprawcy szkody. Zgodzić się należy również z faktem, że korzystanie przez poszkodowanego z własnego pojazdu mechanicznego nie może być odtworzone przez wykorzystanie środków komunikacji publicznej, są to bowiem odmienne sposoby korzystania z rzeczy. Samochód w sposób bardziej wszechstronny i funkcjonalny zaspokaja potrzeby życiowe właściciela. Korzystanie z niego stało się obecnie standardem cywilizacyjnym i taka jego funkcja będzie się umacniać.

W treści uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011r. wskazano, iż istnieje nurt, zgodnie z którym utrzymuje się, że już samo pozbawienie możliwości korzystania z rzeczy stanowi szkodę. Bardziej jednak relatywnym, w ocenie tut. Sądu jest pogląd (również aprobowany przez Sąd Najwyższy), zgodnie z którym szkodę mogą stanowić wydatki związane z utratą możliwości dysponowania rzeczą, zapewniające właścicielowi korzystanie z dobra zastępczego. Uznaje się

przy tym, że wydatki muszą być konieczne (niezbędne) do egzystencji poszkodowanego i na tym tle podaje się w sposób kazuistyczny przykłady jego racjonalnego bądź nieracjonalnego postępowania, przy uwzględnieniu obowiązku minimalizacji szkody (art. 354 k.c.) i dostosowania środków zaradczych w sposób proporcjonalny.

Każdorazowo Sąd Najwyższy podkreśla, że poniesione w powyższy sposób koszty muszą mieć przymiot koniecznych, albowiem w przeciwnym razie ich refundacja prowadziłaby do powstania wzbogacenia po stronie poszkodowanego. Nie można bowiem oczekiwać, że ubezpieczyciel sfinansuje najem pojazdu zastępczego, którego poszkodowany w ogóle nie używał, lub też używał w stopniu nieproporcjonalnym do wysokości poniesionych kosztów. „Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2, 362 i 826 § 1 k.c.). Na dłużniku powinien w związku z tym ciążyć obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. (...) Z zasady proporcjonalności może natomiast wynikać zbędność najmu pojazdu zastępczego, jeżeli właściciel nie używał samochodu albo dysponuje innym samochodem nadającym się do wykorzystania. Używanie samochodu w sposób sporadyczny może z kolei uzasadniać celowość wykorzystania w sposób ekwiwalentny innego środka komunikacji”.

Z tych też względów należało uznać, że poniesiona przez M. P. szkoda obejmuje wydatki, które były celowe i ekonomicznie uzasadnione przyjmując, że uzasadniony okres najmu trwał 32 dni.

Sąd mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych, w tym pism procesowych i dokumentów złożonych przez strony, uznał, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W związku z czym na podstawie art. 148¹ k.p.c., art. 509 § 1 i § 2 k.p.c, w zw. z art. 822 § 1 k.c., 826 § 1 k.c. oraz art. 6 k.c. i art. 481 par. 1 i 2 k.c. orzekł jak w pkt. I wyroku.

O kosztach orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Powód poniósł koszty w postaci opłaty od pozwu (97 zł), opłaty od pełnomocnictwa (17,00 zł) i kosztów zastępstwa prawnego (900 zł) zgodnie z § 2 punkt 3 rozporządzenia ministra sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

SSR Joanna Bury